

Konna. Madiš wa hea mees, soowib ifegi
Eullile head!" Mõnda kadus Kaie mure,
ta ostis naha ära ja läks jälle koju poole
tagasi. Maer seisis tal moka peal kui mõtles,
et nii kogemata õnnega koju juhtunud.

Poole teepeal jäi Kaie seisatama: „pean
ometi vaatama, kas riie on veel nii ilus!"
Tegi riidekimbu lahti, mõtis waranduse wälja,
riie oli ilus mõlemilt poolt waadata. Pani
riide paberi sisse ja pidi minema, aga enne
weel kuulis ta selja tagant wankre kolinat,
põõris ümber ja mis ta nägi, oli nii imelik
pealt näha, et ta seisma jäi. — Wanker oli
otse ühe kilusilgu widamise jaust, mis alles
üleüldse mudaga oli, raudjas kontsif hobune
ees, kes edasi käies tee pealt heina kõrja korjas.
Hale näha! Wankre kõrwas käis mees, riide
rääbalad ihu peal, paremas peas piits, aga
ta pahema käe nael käis wäikene pois, aru-
järele kolm ehk neli aastat wana, palu jalu,
suur täie mehe kuub selgas, saba loha taga,
suur müts üle pea. Kaie seisis ja waatas
ehmatand näuga pealt. „Tere Jumalime!" ütles

mees. „Tere, tere! kuhu Teie tee lähab?"
„Pärnu poole!" oli wastus. „Wõi Pärnu
poole!" ütles Kaie; — „pitt tee ees, ja waene
poisike peab jala käima; eks sa pane teda
wankre peale istuma?" „Kui ära wäsis, eks
ma siis tõsta wankresse!" Korraga aga kuu-
leb Kaie ühe wäikese lapse nuttu häält.
„Heldekene kes seal nutab?" küsis naine.
Suure kuuega pois lükkas mütsi kula taha
ja ütles: „See on wäikene Jaak." „Armas
Jumal! mees, eks sa siis aita wäetimat!"
ütles Kaie, „eks see ole wist sinu oma laps
ja miks ta kisendab?" „Ei ma tea!" ütles
mees, „nälga tal kü ei wõi olla, kisendab
wist ema järele!" „Kus ta ema siis on?"
küsis naine. „Kus ta on!" wastas mees ja
kääskis poissi: „Herm, ütle sina, kus ema on!"
Herm lükkas mütsi nina pealt ülesse ja ütles:
„Ema on Jumala juures!" Mees kargatas
kord waljuSte, laps jäi waid. „Oh mu süda
tahab lõhkeda," ütles Kaie; „ema surnud ja
wäetima lapsega käid pika teed!" „Mis pean
ma tegema? wabandas isa; naine suri tee